

Κι ενώ ξεσπά η μάχη κι «άντρας τον άντρα ρίχνει χάμου λογχισμένο», ο κατάσκοπος γυρνά να πει στον Ετεοκλή την διάταξη του εχθρού. Ο Αισχύλος παραθέτει (στίχοι 375 – 676) τον ακόλουθο διάλογο:

«Άκου, τι κάνουν οι εχθροί, καλά τα ξέρω, και για ποια πύλη τράβηξε λαχνό ο καθένας. Κι όλα ο Τυδέας στην πύλη εμπρός του Προΐτου βροντάει από τα τώρα, μα ο μάντης να διαβεί δεν τον αφήνει το ρέμα του Ισμηνού, γιατί δεν στέρξανε οι θυσίες. Κι ο Τυδέας λυσσώντας, για μάχη λιμασμένος, στριγγοχουχιάζει σαν τον όφη μεσημέρι, και σφάζει με βρισιά το σοφό μάντη Οικλείδη (τον Αμφιάραο, γιο του Οϊκλή), ότι μπροστά στη μάχη και στο θάνατο ζαρώνει απ' αναντρία. Τέτοια αλυχτάει και τρία βαθύσκιωτα λοφεία, χαίτες, οπού του κρέμονται απ' το κράνος, σεισοκουνάει, και κάτω απ' την ασπίδα του τα χαλκοκούδουνα τρομάρα αχοσημαίνουν. Κι έχει τρανοπερήφανα σημάδια απάνου στην ασπίδα σκαλισμένα: Τον ουρανό π' αστράφτει απ' άστρα και στη μέση λάμπει των άστρων η βασίλισσα, η πανσέληνο, το φεγγερό της νύχτας μάτι. Με τέτοια ξιπασμένη αρματωσιά χολομανώντας, στον όχτο ρυάζεται του ποταμού διψώντας μάχη σαν άτι οπού ξαφρίζει το λαχάνιασμα στα χαλινάρια, κι ώσπου ν' ακούσει σάλπιγγα, αναφρουμάζει. Σ' αυτόν, ποιον θ' αντιτάξεις; Ποιος τις πύλες του Προΐτου, σαν ανοίξουνε, θα 'ταν στα σίγουρα ικανός να διαφεντέψει;».

Ο Ετεοκλής απαντά:

«Δεν είμ' εγώ που θα σκιαχτώ αρματοστολίδια, ουδέ πληγές ανοίγουν τα σημάδια, κι ούτε δαγκάν κουδούνια και λοφεία χωρίς κοντάρι. Κι η νύχτ' αυτή που λες πως πάνω στην ασπίδα λαμποκοπάει με τ' άστρα τ' ουρανού, θα γίνει ίσως για κάποιονε, ταχιά, με νόημα μάντης. Γιατί αν η νύχτα στα νεκρά του μάτια πέσει, σωστά και δίκαια τ' όνομά της θ' αληθέψει, κι ο ίδιος την ίδια του ντροπή θα 'χει μαντέψει. Μα στον Τυδέα αντίκρυ εγώ τον άξιο τούτο γιο του Αστακού θα στήσω, πρόμαχο της πύλης, από τρανή γενιά που της Ντροπής το θρόνο τιμάει κι οχτρεύεται τα φαντασμένα λόγια. Αργός στα αισχρά, μα φοβητσίαρης δεν συνηθίζει να 'ναι, κι η ρίζα του από των Σπαρτών κρατάει το γένος, π' άφησε ο Άρης ζωντανούς, κι είν' ο Μελάνιππος πάππου προς πάππου ντόπιος. Τα ζάρια του Άρη θα τον κρίνουνε* μα τώρα το δικιο της γενιάς τον στέλνει πρώτο, για ν' αποδιώξει το εχθρικό κοντάρι από τη μάνα γη που τον εγέννησε».

Στον Καπανέα, ο Πολυφόντης

Μετά τον Τυδέα, ο κατάσκοπος συνεχίζει την αναφορά του στον Ετεοκλή, με τον Καπανέα (πάντα σε μετάφραση Τάκη Μπαρλά):

«Ο Καπανέας ύστερα την πύλη Ηλέκτρα επήρε, άλλος γίγας αυτός πιο άγριος απ' τον πρώτο, γαύρος κι οπού δε μοιάζει ανθρώπου η έπαρσή του. Φοβέρες τρομερές, που ξορκισμένες να 'ναι, λέει για τα κάστρα μας: Την πόλη θα κουρσέψει, θέλει δε θέλει ο θεός, κι ούτε αν βροντοσκάσει του Δία στα πόδια του ο θυμός, θα τον κρατήσει* τις αστραπές του και του κεραυνού τα βόλια τα παρομοιάζει με μεσημεριάτικη λιακάδα. Κι έχει σημάδι άνδρα γυμνό και πυροφόρο, με δάδα ολόφλογη στο χέρι αρματωμένη, και με χρυσά ψηφία: "Την πόλη σας θα κάψω". Σε τέτοιον άντρα στείλε... ποιος μπορεί μαζί του; Ποιος άφοβα την καύχησή του θα υπομείνει;».

Ο Ετεοκλής απαντά:

«Κέρδος για μας αυτό, πάνω στο κέρδος το άλλο* γι' ανθρώπους όπου παραδέρνει ο νους των, γίνεται αληθινός κατήγορος η γλώσσα. Ο Καπανέας, προτού να δράσει, φοβερίζει. Τους θεούς απηφώντας το στόμα του γυμνάζει μ' άθλια χαρά, κι όντας θνητός, του Δία βροντοφωνάζει ψηλά στον ουρανό φουρτουνιασμένα λόγια. Μα δίκια απάνω του θα πέσει ο πυροφόρος κεραυνός, οπού καθόλου δε θα μοιάζει βέβαια με μεσημεριάτικη λιακάδα. Κι όλα, σ' αυτόν τον φανφαρόνο, έχω αντιτάξει παλικάρι φωτιά, το θεριό Πολυφόντη, σίγουρο μετερίζι που 'χει εκτός των άλλων θεών, την Αρτέμιδα φύλακα και προστάτη».

Στον Ετέοκλο, ο Μεγαρέας

Ο κατάσκοπος περνά στον τρίτο από τους Επτά:

«Ποιος έπειτα κληρώθηκε και για ποια πύλη, τώρα θα σου πω. Μέσ' απ' το χάλκινο αναγυρισμένο κράνος τρίτου του Ετέοκλου τρίτος πήδησε κλήρος, στη Νηϊστή πύλη με το λόχο να χτυπήσει. Και γυροφέρει τ' άτια που φρουμάζουν μεσ' στα γκέμια, θέλοντας να 'χανε ριχτεί μπροστά στις πύλες, κι άγρια σαλπίζουν οι φιμοί (μεταλλικές κούφιας στερεώσεις στα χαλινάρια, με τρύπες από τις οποίες, καθώς τρέχουν τα άλογα, περνά ο αέρας που τις κάνει να σφυρίζουν σαν σάλπιγγες) που τους γεμίζει το φυσομάνημα που βγαίνει απ' τα ρουθούνια. Κι έχει φανταχτερό σημάδι στην ασπίδα έναν οπλίτη που με σκάλα σκαρφαλώνει στον τοίχο κάστρου αντίμαχου, να το κυριέψει. Κι αυτός, μ' αραδιαστά ψηφία βροντοφωνάζει πως "Ούτ' ο Άρης δεν τον βγάνει από το κάστρο"! Μα και σ' αυτόν αντίκρου στείλε αντίπαλο άξιο, να σώσει από το δουλικό ζυγό την πόλη».

Ο Ετεοκλής απαντά:

«Τέτοιοι αμέσως θα 'στελνα που λες, μα για καλή μας τύχη φεύγει κιόλας, πολέμαρχος που 'χει την καύχηση στα χέρια, ο Μεγαρέας, του Κρέοντα σπέρμα, απ' των Σπαρτών το γένος, που το λυσσασμένο αλογοφρούμασμα δεν θα τον κάνει να σαλέψει από την πύλη* αλλ' ή νεκρός στη γη τα θήλαστρα πληρώνει ή και τους δυο άντρες και την πόλη που 'ναι στην ασπίδα λάφυρα πιάνοντας, το πατρικό του θα στολίσει. Την καύχηση άλλου πες και τίποτα μην κρύβεις».

(τελευταία επεξεργασία, 24 Νοεμβρίου 2021)